

[Ib Thyregod.]

de blev heller ikke nævnt ved første behandling — og vi peger i mindretalsudtalelsen i betænkningen på, at vi havde fundet det rimeligt, at disse spørgsmål havde været fremdraget på et tidligere tidspunkt. Vi mener, at disse spørgsmål kunne have været klarét, hvis ministeren på et tidligere tidspunkt havde redegjort for disse ting. Det samme ville naturligvis have været tilfældet, hvis lovforslaget var blevet fremsat på et tidligere tidspunkt.

Hvad angår udvalgsbehandlingen, er det, som det ærede medlem hr. Bladt omtalte, rigtigt, at justitsministeren på mødet den 8. december gav en redegørelse. Jeg kunne desværre ikke være til stede i hele mødet, fordi jeg samtidig var udvalgsformand i et andet udvalg, men allerede dagen efter gav mindretallet udtryk for sit standpunkt — jeg tror, at andre af mindretallet allerede forinden havde forbeholdt sig det — og jeg synes derfor ikke, at man kan tale om nogen overraskende situation. I virkeligheden var vi jo inden for udvalget enige om, at en tidligere ikrafttrædelsesdato var ønskelig. Så kom det næste møde, der afholdtes den 10., og det er rigtigt, at to af mindretallets medlemmer ikke var til stede ved det pågældende møde. Det var jeg imidlertid, og jeg havde udarbejdet en redegørelse til brug for forhandling af disse spørgsmål, men udvalget ønskede ikke at gå nærmere ind på disse ting. Man havde taget sit standpunkt, man ønskede ikke at fremme lovforslaget til nogen tidligere ikrafttræden.

Som sagt, alt dette er historie nu, da loven ikke, som sagen kom til at foreligge, kunne træde i kraft på et tidligere tidspunkt. Da det ærede medlem kommer med disse bemærkninger, har jeg imidlertid gerne af hensyn til historien, og for at man senere skal kunne få et indtryk af, hvad der faktisk passerede i udvalget, villet gøre disse betragtninger gældende. Efter min opfattelse havde der været en mulighed for at få lovforslaget gennemført med en tidligere ikrafttrædelsesdato, hvis lovforslaget enten var blevet fremsat tidligere, eller hvis ministeren på et tidligere tidspunkt havde redegjort for de betænkeligheder, som man på et meget sent tidspunkt fremlagde, men som, hvis de var kommet noget før, kunne have indgået i udvalgets behandling. Jeg

beklager altså, at det ikke var muligt at få denne tidligere ikrafttræden gennemført; vi må så blot håbe, at det heldigvis mindre nytårsskyderi, der har været i år — forhåbentlig på grund af den propaganda mod nytårsskyderiet, der har fundet sted — i hvert fald er resulteret i, at der ikke er blevet tale om et tilsvarende antal høre-skader som ved sidste årsskifte. Som sagt, det rigtigste ville dog efter min opfattelse have været, at man havde færdigbehandlet lovforslaget, så loven kunne have været trådt i kraft på et tidligere tidspunkt.

Gottschalck-Hansen: Det er unægtelig et stærkt sprog hr. Bladt anvender, når han taler om respektløs optræden af mindretallet. Jeg ved ikke, om den højtærede formand kan acceptere, at man omtaler en udtalelse som vås, hvis den er det. Jeg synes — ja, det er et spørgsmål . . .

Formanden: Jeg synes, det var ønskeligt, om man trods alt kunne finde et mere parlamentarisk udtryk.

Gottschalck-Hansen: Nå ja, så var udtalelsen mindre klog; men jeg vil skænke hr. Bladt vurderingen af dette postulat.

For det første hævder den kære kollega, at mindretallet på et meget sent tidspunkt fremkom med sine ændringsforslag. Ja, det var på et sent tidspunkt, men det er da vor hævdvundne parlamentariske ret; vi kan komme med ændringsforslag i det sidste udvalgs møde, hvis vi vil, og der kan stilles ændringsforslag mellem anden og tredje behandling. Det er så meget mere naturligt, efter at vi er gået over til et-kammersystemet, for da vi lavede den grundlovsændring, der medførte ét kammer, understregede man udtrykkeligt, at enhver sag under sagsforløbet skulle kunne undergå ændringer, således at man ikke forlods skulle lægge sig fast på det første standpunkt, når man ikke havde de to ting, de to kamre, at behandle sagerne i. Jeg synes nok, man — for at gå ind i den terminologi, som hr. Bladt anvender — kan sige, at det er uanstændigt at bruge den vending, at det er respektløs optræden, mindretallet har udvist, for det er helt i overensstemmelse med parlamentarisk skik og brug, og det må og skal være sådan, at man kan stille